

Milyen hullámhosszon imádkozol?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 16. fejezetének a 23.-tól a 27. verseiben a következőképpen: „Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen. Ezeket példázatokban mondom nektek, de eljön az óra, amikor többé nem példázatokban szólok hozzátok, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról. Azon a napon az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek, mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem.” – Szent Lélek Úristen! Köszönjük, hogy imádságot adsz a mi szívünkbe, gondolatainkba, és szavainkba. Kérjük, teremts bennünk hitet és örömet, hogy az imánk a mi feltámadt Urunkkal és Mennyei Atyánkkal együttes élet legyen – igéjük erejével! Ámen.

Milyen hullámhosszon imádkozol? Ez volt a mai istentiszteletre hívó fő kérdés. Kedves Testvéreim! Legyetek türelemmel, hamarosan megtudjátok a választ. A kérdést saját magamnak is fel tudnám tenni. Minden lelkészársamnak így kell (így kellene) tennie. Ezért velük és Pál apostollal együtt kérlek benneteket, hogy „Az imádkozásban és a hálaadásban legyetek kitartóak és éberek! Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát.” (Kol 4,2-4). **Ha nincs imádság, vagy az imádság üres, akkor az igehirdetés csupán szónoklat lesz. Ha nincs imádság, vagy az imádság üres, akkor az egyház tevékenysége csupán aktivizmus,** a szabadidő keresztyénnek gondolt eltöltése, vagy a saját nagyságunkat, fontosságunkat és létünk indokoltságát bemutató pótcselekvések sora lesz. Lesújtóan sok példa van erre sajnos ma is...

Luther Mártonnak a halálos ágyán írt utolsó feljegyzése ez volt: „Koldusok vagyunk. Ez az igazság.” Bizony. **Egy egész életen át koldusok vagyunk. Isten koldusai.** Csak azzal rendelkezünk, amit Ő ad nekünk. Mindaz, amit Istentől megkaptunk, *kölcsönbe, használatra* van nálunk, amellyel Istennek elszámolni tartozunk. Az Atyához intézett kérés tehát nem megalázkodás, nem egyfajta „kegy”, amelyet az Atyával szemben *mi* gyakorolunk, és azt várjuk cserébe, hogy az Atya méltányolja ezt a mi nagylelkűségünket felé, és teljesítse a kérésünket. Mert ha az Atya nem adja meg, amit mi kértünk – most, azonnal! – akkor *lesheti*, hogy mikor fogunk letérdelni elé megint!

Kedves Testvéreim! Nem árt elsőként tisztáznunk magunkban, hogy ki a kutya – és ki a gazda. Érdemes megnéznünk alaposan, hogy melyik vége van a pórásznak nálunk. **Ha ugyanis akárcsak egy pillanatra is azt gondolnánk, hogy a nyakörv az Atyán van, az Atyának elég hathatós érvei vannak arra, hogy egészen hamar bebizonyítsa azt, hogy – tévedtünk...**

Az Atya azonban nem egy kérlelhetetlen gazda. Az Atya kérése nem kegyelemért való könyörgés. A kegyelmet ugyanis már megkaptuk. Jézus halálával a kereszten. Végérvényesen és visszavonhatatlanul. **Nagypéntek után az Atya kérése életállapot lett.**

Az imádság a Jézussal és az Atyával való közösségünk megtapasztalása a Szentlélek ereje által. Ezt megismétlem, mert fontos: Az imádság a Jézussal és az Atyával való közösségünk megtapasztalása a Szentlélek ereje által. **Ennek a közösségnek a megélését, megtapasztalását jelenti az, hogy Jézus nevében kérjük az Atyát.** Azaz a „Jézus nevében kérés” *messze* nem csak azt jelenti, hogy mechanikusan hozzáfűzzük az imádságunkhoz, hogy „Jézus nevében kérünk”. Ezért is szoktam elhagyni az oratio oecumenicából ezt az imafordulatot, hogy ne hogy valaki tévedésbe essen, kipipálja ezt, és azt higgye, hogy ő ezzel a „Jézus nevében kért”. **Most jön a válasz az indító kérdésre: Milyen hullámhosszon imádkozol? Ha ugyanis az imádság az életállapotunk lett, akkor jézusi hullámhosszon kezdünk el imádkozni. Jézusszerűen kezdünk el imádkozni. És nem jézustalanul.**

Mit jelent az, hogy jézusi hullámhosszon kezdünk el imádkozni? Elsőként azt, amit az oltár előtti igében mondott Jézus: aki nem kételkedik a szívében, hanem *hiszi*, hogy amit mond, az megtörténik, annak megadatik az (Mt 11,23b). Ne értsük félre ezt az igét. Nem arra bízgat itt bennünket Urunk, hogy valamilyen földi kívánság uralja a szívünk közepét. Az ige előtti mondata Jézusnak ugyanis ez: „Higgyetek Istenben!” (Mt 11,22). Ennek a magyarázata, a következménye maga a fenti mondat. Ha az Istenben és az Ő egyetlen Fiában való *hit* uralja a szívünk közepét, akkor az imádságunk olyan lesz, amit a Szentlélek mondat el velünk. Nincs azzal baj, ha az imádságunk földi dolgokra irányul. De a jézusi hullámhosszon ezek olyan földi dolgok, amelyek minket vagy másokat még közelebb visznek a Jézussal és az Atyával való közösségünk megtapasztalásához. EZÉRT és *csak* ezért teljesülnek, és nem a konkrét tartalmuk miatt. A kezdő lovasnak szokták azt mondani: „Dobd át a szívedet az árkon, és akkor átvisz a ló is!” **Dobjuk át a szívünket a minket Jézustól, vagy az Atyától elválasztó árkon, és akkor az imádságunk is helyére kerül. Oda, ahol ők vannak – a mi igazi, örök életünkbe.**

Mit jelent az még, hogy jézusi hullámhosszon imádkozunk? Jézus így folytatta az oltár előtti igében a tanításunkat: „amikor imádkoztok, bocsássatok meg annak, aki ellen valami panaszotok van” (Mt 11,25). Mi ez? Valami üzlet? Én adom neked Jézus azt, hogy kibékülök azzal a rohadék, nyomorult... (és itt általában egy hosszú-hosszú lista szokott következni azokról, akiről úgy véljük, hogy megbántottak minket...) – és akkor Te teljesíted azt, amit kérek? Nem! **A megbocsátás azért kell, mert ha gyűlöletcsomók, vagy megbántottság-csomók vannak bennünk, akkor képtelenek vagyunk Jézussal és az Atyával valódi közösségbe kerülni. Jézus és az Atya közelébe a gyűlölet, vagy a megbántottság nem fér oda.** A megbocsátás hiánya interferál a jézusi hullámhosszal.

Mit jelent az még, hogy jézusi hullámhosszon imádkozunk? A János szerinti evangéliumban mondja Jézus azt, hogy „arra rendelvelek, hogy elmenjetelek és gyümölcsöt teremjetelek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától, az én nevemben, megadja nektek.” (Jn 15,16b) Az, hogy a Jézussal és az Atyával való közösség az életállapotunk lett, azt is jelenti, hogy az életünk elkezdett gyümölcsöket teremni. *Messze* nemcsak nekünk, magunknak, hanem jótettek sorozatával, a belőlünk szétáradó szeretet erejével – sokaknak másoknak is. Mindez visszahat ránk, tovább tisztít minket, és megerősíti a kapcsolatunkat Jézussal és az Atyával. Egy isteni kör, circulus divinus alakult ki az életünkben. Egyre jobban ráhangolódunk ezzel a jézusi hullámhosszra.

Itt szól közbe Marcsi... „Most jutottam el oda Péter, hogy már semmit sem értek. Én pontosan így éltem, ahogyan elmondtad. Tiszta szívemből imádkoztam az egyik rokonom életéért. Mégis meghalt. Miért? Miért?? Nem értem. Nem értem!” Benne élek Marcsi az elkeseredésben és a fájdalomban. *Jogos* kiáltásod az Atyához az, hogy: Miért? Hadd válaszoljak egy történettel. Egy tanítvány arra kérte a mesterét, hogy tanítsa meg imádkozni. A mester azt mondta, hogy hozzon neki vizet a kútról – és rámutatott egy kosárra. Igen ám, de kosár lyukas volt, és kifolyt belőle a víz. Még kétszer kérte meg a mester a tanítványt arra, hogy hozzon neki vizet a kosárral a kútból. A végén a tanítvány kifakadt: „De hát miért kéred tőlem ezt már harmadszor is? Hát nem látod, hogy lyukas a kosár, és soha nem leszek képes vizet hozni neked vele a kútból?” Mire a mester: „Az igaz, hogy vizet nem hoztál, de nézd: közben megtisztult a kosár!” Olyan bizonyosak vagyunk abban, ha valamiért imádkoztunk, és az nem teljesült, akkor *nem történt semmi*? Mi van akkor, ha Marcsi, a te imáid után a rokonod ugyan befejezte a földi életét, de el tudott kezdeni egy örök életet? Vajon mi történhetett a te saját lelkeddel azalatt, amíg látszólag „hiábavalóan” imádkoztál? Lehet, hogy megtisztult, mint a kosár?

Jézus azt mondja nekünk az igeszakaszunkban, hogy azon a napon lesz az, amikor az Ő nevében kérünk, amikor már nyíltan beszél az Atyáról és nem példázatokban. Évezredeket töprengtek már át azon, hogy **mire vonatkozhat az „azon a napon”?** Húsvét utánra? Pünkösöd utánra? Jézus második eljövetele utánra? Szerintem kezdünk rájönni arra, hogy nem érdemes dátumszerűen keressélni ezt a napot, mert **ez a nap a mi életünkben az a folyamat, ahogyan a Jézussal és az Atyával való közösségünk kialakul.** Az a folyamat, ahogyan a Szentlélek meglátogat minket, és betölti a mi szívünket. Az a folyamat, ahogyan az imádságunk a jézusi hullámhosszra kerül. *Így történik meg bennünk az, hogy szeretni kezdjük Jézust, és elhiszük, hogy az Istentől jött (ahol mindkét ige perfektumban van az eredeti görögben, azaz befejezett, lezárt cselekvést jelöl).* *Ekkor* lesz szabad utunk az Atyához Jézus által, mert Nagypénteken, amikor Jézus meghalt, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt (Mt 27,51), és a szentek szentje, ami addig elzárt volt, szabadabbá vált. Ezért – *ahogyan a Zsidókhöz írt levél mondja* – „testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által” (Zsid 10,19-20).

Kedves Testvéreim! **Azon a napon**, azaz: abban a folyamatban, amelyben a Jézussal és az Atyával való közösségünk kialakul a Szentlélek által, és amelyben az imádságunk a jézusi hullámhosszra kerül, **válik a mi örömünk teljessé** (Jn 16,24). Teljessé válik a mi örömünk. Azaz: beteljesedett, hiánytalanná, tökéletessé, örökké. Miért? Mert „szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5,5b). Ezzel az Isten szeretetét befogadó szívvel mondhatjuk el a bevezető zsoltár záró szakaszát. (*A nagyapám a Bibliájában, a 66. zsoltárban e mellé az igeszakasz mellé odatett három felkiáltójelet, és utána odairta kézzel: „Ámen”.*) **Áldott az Isten, aki nem vetette meg imádságomat, kegyelmét nem vonta meg tőlem** (Zsolt 66,20). **Ámen.**